

OSJE MUDRIJA KAKO VRIJEME TEČE

ZAPELI ZAJEDNO.

Ove su slikovnice namijenjene tome da uče djecu odnosima prema drugima, prema sebi i svijetu oko sebe. U njima su stvarne životne situacije i problemi. Slikovnice žele pomoći djetetu procijeniti svoje i tuđe ponašanje u različitim prilikama.

Potiču razvitak empatije i kritičkog mišljenja.

Ponajviše žele pomoći djetetu na putu da postane odraslo ljudsko biće koje će znati kako izgraditi tople, sigurne i podupiruće odnose sa svojim bližnjima i cijelim svijetom.

Preporučujemo odraslima da tijekom čitanja slikovnice aktivno sudjeluju te odgovaraju na pitanja zajedno s djetetom.

Slikovica ima najbolji učinak ako ju čitate zajedno u obitelji, i ako uspijete potaknuti razgovor među sobom o temi slikovnice. U tu svrhu, na svakoj stranici teksta postoje pitanja koja vam mogu pomoći u tome. Pitanja su različita, i neka su možda zahtjevnija za manju djecu.

Da biste se lakše snašli u njima, manje zahtjevna pitanja označili smo **plavom bojom**, dok su ona zahtjevnija označena **zelenom bojom**. Ovisno o situaciji ili zrelosti djeteta možete proći kroz cijelu slikovnicu i sva pitanja ili samo kroz dio. Najbitnije je da među vama vlada opuštena atmosfera i da uživate u razgovoru.

PRIČA I ILUSTRACIJE: Ida Marinić

LEKTURA: Sonja Yosifov

Otkad se rodila, Una obožava provoditi vrijeme s djedom i bakom. Zajedno se igraju, isprobavaju nove okuse sladoleda i kolača, pričaju o malim, ali i o velikim stvarima. Pričaju o ptičicama na drveću i o dalekim galaksijama i planetima. Una se jako voli igrati sa svojim prijateljima, te provoditi svoje vrijeme s mamom i tatom, ali postoji nešto neobično lijepo i dragocjeno kada je s djedom i bakom.

Imaš li ti neke starije osobe s kojima se družiš?

Jednog vikenda se Una pakirala da krene kod bake i djeda, ali ju je tata zamolio da stane i da zajedno sjednu u kuhinji. "Unice, djedica je malo bolestan... Završio je u bolnici". "U bolnici?", upitala je Una zabrinuto. "Da, tamo je okružen liječnicima koji će se potruditi da mu bude bolje..." "Aha...", rekla je Una nesigurno. Tata: "Čim bude bolje i dođe kući, otići ćemo ga obići!"

Kako se Una sad osjeća? Kako joj mama, tata i braco mogu pomoći?

Tih noći je Una spavala nemirno i dugo je razmišljala o tome kako je djed. Razmišljala je o njihovim razgovorima u kojima su pričali o tome kako sve oko nas ima svoj početak i kraj. Nakon proljeća dođe ljeto, a nakon ljeta jesen i zima. Sve lišće otpadne, i sve se neprestano mijenja. Nekada se život rađa, a nekada umire.

Kada smo mladi, na početku smo svog učenja, a kada smo stari, puno smo mudriji... Pitala se razmišlja li i djed o tim stvarima, ili je on toliko mudar, pa ga takve stvari pretjerano ne dodiruju... Najradije bi ga sve to pitala, ali nije mogla...

Zašto Una ne može spavati?

Nakon par tjedana, Una je s mamom i tatom otišla kod bake i djeda. Djed je ležao u krevetu, djelovao je mršavije, no nije djelovao nimalo tužno. Dapače, osmijeh mu je bio razvučen preko cijelog lica, dok je Uninu mamu gledao u oči i pokušavao pronaći Unu koja se skrivala iza nje. Una ni sama nije znala od čega se skriva. Od toga što djed nemoćno leži ili od toga što je traži s osmijehom na licu, a ona ne zna što reći. "Treba li uopće išta reći ili možda treba šutjeti i dati drugima da govore", mislila si je Una. Imala je bezbroj pitanja, a niti jedno nije rekla na glas.

Što misliš, zašto se Una nije usudila pitati niti jedno pitanje na glas, a imala ih je tako puno?

Nakon što je djed zaspao, odlučili su prošetati s bakom. Baka je svojim toplim očima uvijek mogla vidjeti što se u Uni zbiva, koliko god se ona to bojala pokazati.

Baka: "Nekada se uplašimo kada osjetimo da su stvari prolazne. Ja sam se baš jako uplašila kad su djeda odveli u bolnicu. A ti, Una?" Una: "Meni nije jasno zašto moramo stariti, zašto se moramo mijenjati, zašto vrijeme koje prolazi, utječe na sve nas... Zašto ne možemo živjeti u jednom trenutku zauvijek?"

Što Unu brine?

Baka i Una su sjele ispod drveta koje ih je grlilo svojim lišćem i granama na kraju svake šetnje s djedom.

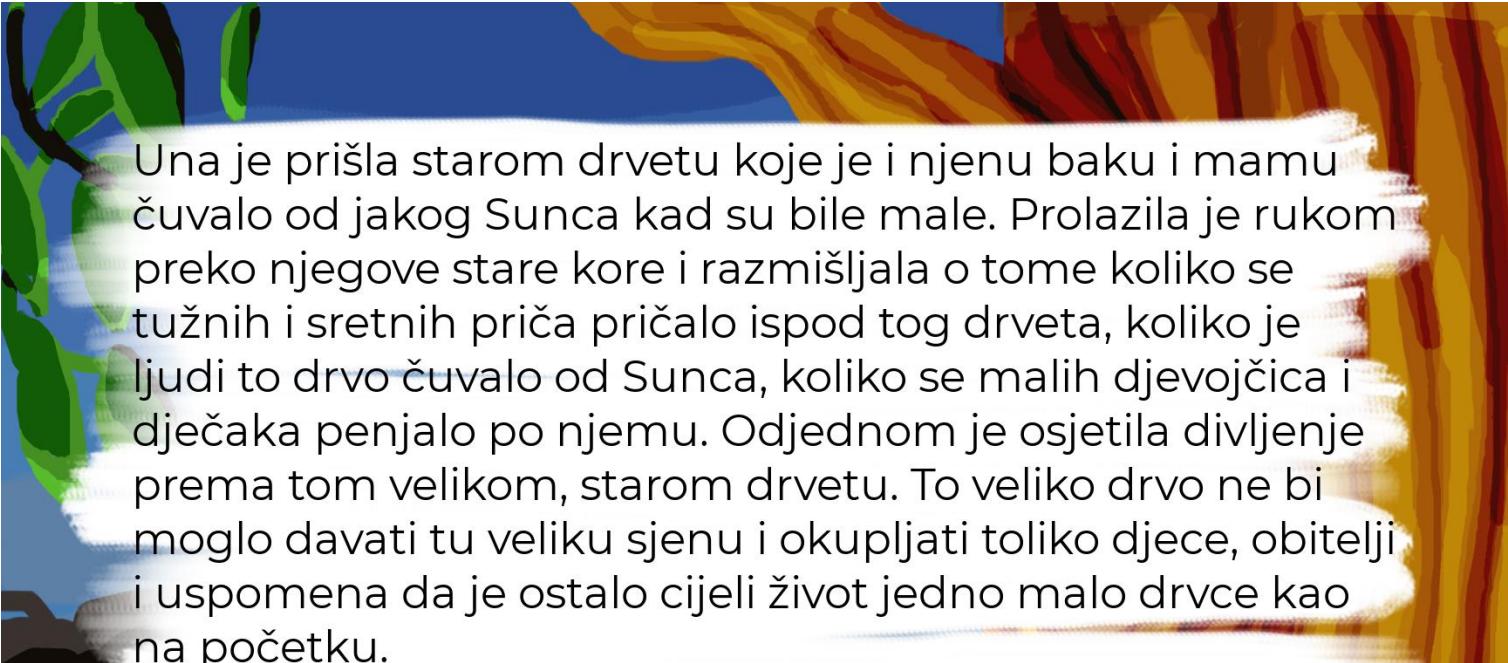
Una: "Bako, bojiš li se starenja?" Baka: Bojam se, da...

Bojam se biti nemoćna, a i toga što neću imati snage raditi neke stvari za koje sad imam..." Una je šutjela.

Baka: "Ali to nije sve što osjećam kad razmišljam o starosti...

Razmišljam o tome koliko sam postala zahvalna, jer osjetim kako je život prolazan, i onda sam sretna za svaki trenutak koji dobijem. Zbog prolaznosti vremena, naučila sam jako puno toga. Postala sam mudrija, pametnija, toplija i sretnija. Kada vrijeme ne bi teklo, ostala bih cijeli život kao mala beba..." Od pomisli kako bi bilo da je njena baka cijeli život mala beba, Una se nasmije od srca.

Una je prišla starom drvetu koje je i njenu baku i mamu čuvalo od jakog Sunca kad su bile male. Prolazila je rukom preko njegove stare kore i razmišljala o tome koliko se tužnih i sretnih priča pričalo ispod tog drveta, koliko je ljudi to drvo čuvalo od Sunca, koliko se malih djevojčica i dječaka penjalo po njemu. Odjednom je osjetila divljenje prema tom velikom, starom drvetu. To veliko drvo ne bi moglo davati tu veliku sjenu i okupljati toliko djece, obitelji i uspomena da je ostalo cijeli život jedno malo drvce kao na početku.

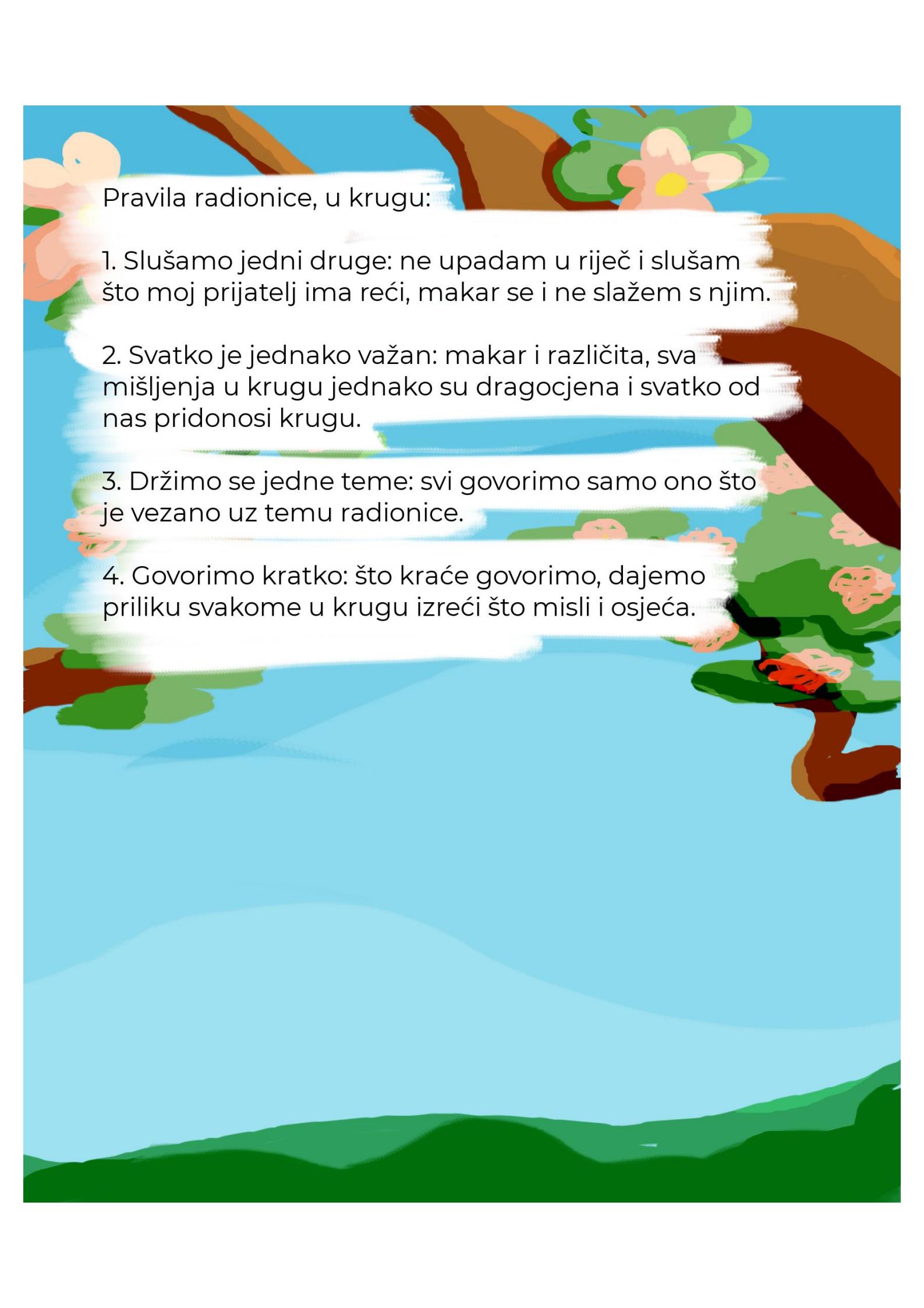
Što je dobro u tome što se mijenjamo, rastemo i starimo?

Nakon nekoliko tjedana, djed je opet hodao, no malo sporije i malo manje. Opet su izašli na sladoled, opet su pričali o svakakvim životnim radostima, samo su ovaj put bili još malo sretniji. Zašto? Zato što su bili mudriji, i znali su da je u ovoj avanturi, koja se zove život koji teče, svaki trenutak bitan i nezamjenjiv.

Zahvali se onome s kim čitaš ovu priču na lijepim trenucima koje ste skupa proveli!

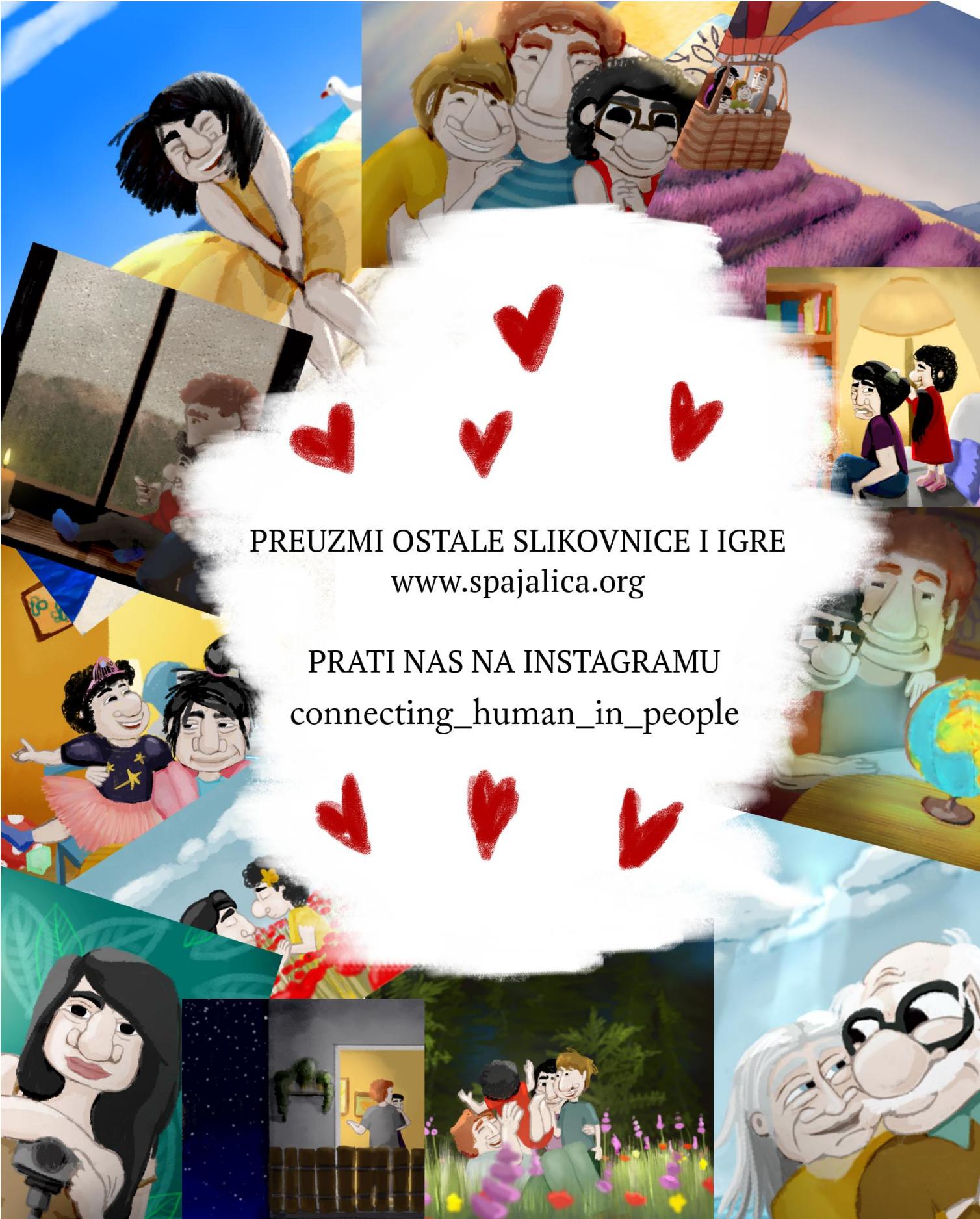

Pravila radionice, u krugu:

1. Slušamo jedni druge: ne upadam u riječ i slušam što moj prijatelj ima reći, makar se i ne slažem s njim.
2. Svatko je jednako važan: makar i različita, sva mišljenja u krugu jednako su dragocjena i svatko od nas pridonosi krugu.
3. Držimo se jedne teme: svi govorimo samo ono što je vezano uz temu radionice.
4. Govorimo kratko: što kraće govorimo, dajemo priliku svakome u krugu izreći što misli i osjeća.

RADIONICA:

1. Što bi se dogodilo kada ne bismo rasli, kada ne bismo učili nove stvari i kada ne bismo postajali starijima?
2. Što ti najviše voliš u vezi toga što rasteš i postaješ većim?
3. Što smo stariji, to smo više stvari probali, iskusili, imali više prijatelja, dogodovština i puno više stvari smo savladali. Što misliš, zašto smo zbog toga mudriji?
4. Zahvali se svima što su sudjelovali u radionici.

PREUZMI OSTALE SLIKOVNICE I IGRE
www.spajalica.org

PRATI NAS NA INSTAGRAMU
connecting_human_in_people

IZRADILA IDA MARINIĆ